Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

— Chị đừng nghi oan cho em. Từ trước đến nay, khi nào em cũng làm tròn công tác. Nhưng lần này em phải trái lệnh. Xin chị hiểu cho nỗi khổ tâm của em.

— Nguyệt Hằng, chị hiểu rõ lòng em lắm. Trước em, hàng chục nữ đồng chí đã run tay khi nằm trong vòng tay mơn trớn của tên Sở khanh đệ nhất thế giới Z.28. Vì vậy, Trung ương đã vời đến em. Vì vậy tướng H. mới đích thân gặp em. Vì vậy, chị mới đích thân vào tận Sài gòn để điều khiển kế hoạch. Em không giết hắn, đó là lỗi của chị. Chị đã đánh giá quá thấp kẻ thù. Bây giờ chị mới thấy rằng hắn có một biệt tài thiên phú, dưới gầm trời này, không ai có biệt tài làm phụ nữ mềm gan như hắn. Em không giết hắn chỉ là phản ứng tất nhiên, chị không giận đâu. Trái lại, chị lại sẵn sàng bao bọc cho em nữa. Miễn hồ...

— Không, không, em van chị. Em không thể nào giết hắn.

— Chị không ra lệnh cho em giết hắn. Chị chỉ yêu cầu em ra khỏi phòng, chờ chị dưới đường. Xe hơi của chị đậu sát lề.

— Nghĩa là...?

— Phải, chị sẽ tự tay giết hắn.

— Em van chị.

— Khổ quá, em vẫn yêu hắn ư? Hắn là bùa mê, em nên bình tâm nghĩ lại. Dầu sao, hắn cũng là kẻ thù. Kẻ thù của Tổ chức. Kẻ thù của toàn thể chúng ta. Giết hắn, phe xã hội chủ nghĩa mới có thể ngủ yên được.

— Em đã nói rồi, chị đừng bắt ép em nữa. Em không thể giết được.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

— Thì em để mặc chị.

— Chị cũng vậy.

— Chị hy vọng trong một vài phút nữa em sẽ nhận ra sự khờ dại nguy hiểm và thay đổi ý kiến.

— Vô ích, chị Thanh Giang ạ. Em là người cương quyết. Em đã làm gì là như dao chém đá. Suốt đời, em vẫn giữ vững ý kiến. Và nói để chị biết, nếu trong tương lai phải giết Z.28 em sẽ tiếp tục từ chối, và tiếp tục bảo vệ cho chàng.

— Bảo vệ cho chàng... Hừ, em mất hết lương tri rồi. Phiền em tránh sang bên cho chị làm tròn bổn phận.

— Em nhất định ở lại.

— Nguyệt Hằng! Chị đã chịu đựng đến cùng tột, không thể chịu đựng thêm nữa. Chúng ta là bạn gái, lại là đồng nghiệp và đồng chí thân thiết, có lẽ ruột thịt cũng chưa thân thiết bằng. Chị đã tốn nhiều thời giờ để thuyết phục em. Giờ đây, chị phải hành động...

— Em thành thật cảm ơn chị. Nhân tiện, em cũng xin nhắc rằng chị đừng thuyết phục nữa vô ích, em không nghe đâu. Chị có bổn phận của chị thì em cũng có bổn phận của em.

— Bổn phận của em chính là tình yêu mù quáng, tình yêu xác thịt xuẩn động. Một điệp viên lỗi lạc như em không thể nhẹ dạ vì tình yêu mà bội phản tổ chức.

— Em không bội phản. Em không yêu chàng mù quáng như chị lầm tưởng. Chị ơi, nói ra chắc chị không tin, nhưng sự thật là em chưa đụng đến da thịt của chàng. Chị Thanh Giang ơi, chị về đi.

Phiền chị về trình với tướng H. rằng em xin thất hứa. Riêng em, em cũng ra đi, và bỏ hết lại.

— Chị không thể về Bắc với hai bàn tay trắng. Lẽ nào miếng ăn đã tới miệng mà lại gạt xuống. Hắn sắp tỉnh dậy, em đừng mè muội nữa.

Không đợi Nguyệt Hằng ưng thuận, Thanh Giang cúi xuống lượm khẩu Tôkarép. Nhưng Nguyệt Hằng đá mạnh, khẩu súng đen sì bay vèo vào góc phòng.

Rồi nàng đổi giọng nghiêm nghị :

— Hơn ai hết, chị đã biết rằng em cố tình nương tay với chị. Nếu cạn tàu ráo máng, em đã không nhắm vào bá súng mà lại nhắm vào trái tim. Em bắn không đến nỗi tồi, hẳn chị không lạ gì. Vậy một lần nữa, và là lần cuối, yêu cầu chị ra khỏi phòng và về Hà nội luôn đêm nay.

Thanh Giang cười gằn :

— Tưởng em còn nghĩ đến Tổ chức, và tình đồng chí, chị mới cố gắng lôi em về con đường chính đạo. Nhưng em vẫn khăng khăng với những lập luận phản bội. Thôi, tình nghĩa đến đây là hết. Không còn chị em gì nữa, giữa hai người phải có một người chết.

Nguyệt Hằng nhún vai :

— Chị muốn vậy, không phải tại em. Nào, em mời chị tấn công trước.

Thanh Giang tiến lên một bộ, dùng sống bàn tay quét ngang cổ Nguyệt Hằng. Thế đánh này được coi là một trong những ngón đòn tiêu chuẩn giảng dạy trong trường Smerch cho nữ nhân viên. Hầu hết nữ nhân viên Smerch đều luyện tập ngón tay, và sống bàn tay thật cứng để đánh những

miếng đòn bất thần. Tuy nhiên, móng tay mới là võ khí nguy hiểm nhất. Và đánh bằng cách chọc mắt, hoặc túm tóc đối phương mới là thế võ lợi hại nhất.

Thanh Giang chưa hạ độc thủ không phải vì còn lưu luyến Nguyệt Hằng mà vì đang muốn thăm dò phản ứng. Nguyệt Hằng chưa lên tới trình độ tuyệt luân, nhưng cũng không tầm thường. Vì vậy, Thanh Giang phải thận trọng.

Nguyệt Hằng nghiêng người để tránh. Miếng đòn thứ hai vút tới. Nàng lại tránh nữa.

Và đã rơi vào cạm bẫy của nữ chuyên viên Smerch Thanh Giang.

Chờ Nguyệt Hằng né sang trái, Thanh Giang hoành tay, chụp lấy tóc, soắn lại. Giữa đàn bà quê mùa, thô kệch, không biết quyền thuật, soắn tóc đã là miếng đòn chết người, thì dưới tài nghệ của một người như Thanh Giang, soắn tóc trở thành nguy hiểm gấp bội. Dùng thế soắn tóc, Thanh Giang xô đối phương xuống giường, đè xuống, và chẹt cuống họng cho nghẹt thở.

Trong chớp mắt, Nguyệt Hằng đã bị chặn cứng, tay nàng bị khóa chặt trong khi bàn tay của Thanh Giang xiết quanh cổ, từ từ ấn xuống, ấn xuống nữa, ấn xuống mãi. Nếu không gỡ thoát, nàng phải chết ngạt.

Thu toàn lực vào hai chân, Nguyệt Hằng rướn mình, nhảy vùng lên. Nhưng nỗ lực của nàng chỉ là dã tràng xe cát. Tài nghệ tuyệt vời của Thanh Giang đã chế ngự nàng dễ dàng. Khi ấy, nàng mới biết đại. Thanh Giang là chuyên viên hải lạc của nữ ban Smerch, từ bao năm nay giết người như

ngóe, giết đàn bà bằng cách nắm tóc và chẹn cuống họng.

Nguyệt Hằng há miệng để quơ vét không khí qui báu vào buồng phổi. Nàng còn có thể kêu cứu được, song nhất định chịu chết một mình.

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, đột nhiên nàng nhớ lại quá khứ, quá khứ đầy vui vẻ và đau buồn ở miền thượng du Bắc Việt. Ở miền núi, một năm không có bốn mùa như ở Hà nội, trời lúc nào cũng như mùa thu lá vàng rụng tơi tả trên những lối đi tới suối róc rách, và mỗi sáng sớm, hoặc mỗi khi chiều xuống, thời tiết lại chuyển sang mùa đông tanh lẽo, ngập mây trắng, sương trắng và mưa phùn trăng trắng.

Hồi ấy, Nguyệt Hằng mới 5 tuổi. Tuy 5 tuổi, nàng đã biết nhận xét biết suy nghĩ như đã lớn. Thân phụ nàng là nhà thiện xạ cứ khói, lê gót chân trên mọi cả h rừng già với cây súng trường dài ngoằng cầm tay, chỉ bắn một viên đạn duy nhất như súng hỏa mai thời xưa, còn cây cung nhỏ bé và túi tên thì đeo lủng lẳng trên vai.

Nguyệt Hằng mới t p tễnh học đi, cha nàng đã bế vào rừng, thả nàng xuống suối, tập cho nàng bơi. Khi con bắt đầu biết bơi, ông bắt đầu dậy bắn. Cũn như cha, Nguyệt Hằng có thiên bẩm về tác xạ. Nàng không thích dùng súng như cha vì nàng không thích tiếng ồn. Nhưng có lẽ vì nàng còn bé, khẩu súng quá nặng, nên phải dùng cung nỏ.

Ngoài thú đi bắn, cha nàng còn cái thú trồng hoa. Trong gia g sơn của ông — một giãy nhà sàn cheo leo trên sườn đồi trồng trà và cà phê thoai thoải — ông sưu tập đủ loại l.oa qui. Tuy nhiên,

ông qui nhất hoa lê đơn. Trong vườn, ông trồng đúng 36 loại lê-đơn khác nhau.

Và đặc biệt là ông ưa lê-đơn màu vàng. Nguyệt Hằng còn nhỏ nên chỉ biết cha ưa lê-đơn màu vàng chứ không căn vặn nguyên nhân. Nhiều lần, ông bỏ nhà cả tháng trường, một mình xông pha qua biên giới để kiếm giống hoa mới. Ông đã kết hợp hai loại hoa rừng kỳ lạ với lê-đơn vàng thành một thứ lê-đơn độc đáo, vàng óng ánh như kim nhũ, hoa xòe ra gần giống như hoa thược dược và phong lan. Ông đặt tên loại hoa này là hoa Thanh Tú. Vì vậy, nàng mang tên Thanh Tú.

Bình sinh, ông ít bạn, đúng hơn, ông không có bạn. Mỗi một lần ông có bạn, và có lẽ đó là người bạn duy nhất. Lần ấy, trời mưa phơ phất, một người đàn ông trung niên, về mặt quắc thước, thân hình cao lớn, tạt qua làn và xin tạm trú một đêm. Hiếu khách vốn là truyền thống của dân sơn cước nên cha nàng nhận lời liền.

Ban đêm, dưới ửa củi reo lách tách, khách chủ trò chuyện tương đắc với nhau. Thì ra, cũng như chủ, khách là nhà thiện xạ. Sáng hôm sau, khách chủ mang nhau vào rừng thi tài tác xạ. Họ bắn từ khi mặt trời lên đến khi trăng lô dạng ở đỉnh đồi mà chưa về vì bất phân thắng phụ. Họ bắn phát nào cũng trúng, bắn xa mấy cũng trúng, và càng bắn, càng say mê.

Rồi khách cáo biệt ra đi.

Khách dễ thương nên Nguyệt Hằng không bao giờ quên được. Tuy nhiên, nàng không bao giờ quên được kỷ niệm đầm ấm ngày xưa chính vì

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com

khách cùng đi với một thiếu niên. Mới 15, nhưng cậu bé đã cao to như người lớn.

Thiếu niên dắt Nguyệt Hằng ra suối, rồi bắt chước cha trổ tài bắn ná với nhau. Đêm đến, dưới ánh trăng xuống bàng bạc, mưa bụi quyện cùng sương muối, cô bé mũm mĩm rủ thiếu niên ra vườn lê-đơn vàng chóe. Lúc từ giã, cậu bé tặng Nguyệt Hằng hai cái bút vẽ và một hộp mầu.

Hai người vừa tắm dưới suối lên. Cô bé reo lên :

— Em vừa tìm được cái này tặng anh. Suốt đời, anh có bên mình.

Thiếu niên chưa kịp hỏi thì cô bé đã bẻ một bông hoa mầu đỏ trên bờ suối chấm mủ chảy ra rồi dùng làm bút vẽ lên ngực thiếu niên một mũi tên nhỏ.

Thời gian trôi qua. Thiếu niên trôi giạt tận phương trời, và cô bé sinh sống trên đồi núi thượng du trở thành giai nhân trong làng điệp báo quốc tế.

Kỷ niệm rờn rợp của quá khứ xa xưa vụt truyền sinh lực mới cho Nguyệt Hằng. Nàng cảm thấy khỏe mạnh hơn trước gấp bội. Nàng vùng lên đẩy Thanh Giang vào tường. Thanh Giang cố gắng cưỡng lại, song Nguyệt Hằng đã bước xéo lên, bồi một phát atémi vào yết hầu.

Nạn nhân rú lên một tiếng thảm thiết rồi gục xuống. Mặc dầu tự tay nàng hạ thủ Thanh Giang, nàng vẫn chưa tin là Thanh Giang đã chết. Nguyệt Hằng cúi xuống, quan sát thật kỹ. Đến khi nhận thấy nạn nhân chỉ còn là đống thịt mềm nhũn không hồn, Nguyệt Hằng khóc rề lên như đứa trẻ.

Mấy phút sau, vơi nước mắt, nàng uể oải đứng dậy, nhìn quanh gian phòng một lượt.

Xác Thanh Giang gối đầu lên vai xác gã trung tá Smerch. Trên giường, Văn Bình vẫn nằm thiêm thiếp.

Nguyệt Hằng ra gương, sửa lại mái tóc và y phục lệch lạc, đoạn khoá trái cửa ra hành lang. Trước khi ra đi nàng không quên tắt đèn. Và gọi điện thoại cho tổng đài Công ty Điện tử ở đường Nguyễn Huệ.

Cõi Thiên Thai http://www.coithienthai.com